

L'ESCLAT DE VIDA

Els quatre lliuraments d'enguany es dedicaran a les particularitats que la fotografia de la natura té a cada estació de l'any. En el darrer MÈTODE vam tractar l'hivern –“La pausa blanca”– i en aquest veurem què es pot dir de la primavera. Després del descans hivernal, l'inici del bon temps suposa que la natura escalfa motors: l'increment de temperatura fa que la neu es fongui i proporcioni aigua; el nombre d'hores de sol, que ja s'anava incrementant durant l'hivern, ara ho segueix fent fins arribar al màxim; les plantes visibles rebroten i les amagades reapareixen; els animals desperten del seu somni...

■ UNA ÈPOCA FLORIDA

...i els fotògrafs treuen la pols de les càmeres! I és que l'esclat de vida comporta un esclat de colors, la qual cosa incentiva la creativitat dels afeccionats. Si la capa de neu canviava dràsticament el paisatge als indrets alts, es pot dir que el canvi primaveral és igualment decisiu, però molt més generalitzat. L'anomalia fotomètrica que explicàvem de la neu no es produeix quan enquadrem camps florits. En aquest sentit, la mesura de la llum de les càmeres sol ser força correcta. Això no treu que continuï essent recomanable fer almenys tres preses: el que indica el fotòmetre, 1/3 per sobre i 1/3 per sota. Així assegurarem obtenir una exposició realment encertada.

Donat que les flors constitueixen un símbol de l'estació i, alhora, són un dels principals objectes de desig dels fotonaturalistes, parlarem de com immortalitzar-les en imatges. Una primera opció és utilitzar la llum del sol, que no és pas dolenta –ans el contrari– i pot proporcionar molt bons resultats. El que hem de tenir en compte és que no solament s'ha d'escollir un dia assolellat, sinó també sense vent i, encara, cal esperar un moment de calma total, ja que la més mínima brisa farà que la foto surti moguda. Potser no massa, però el més petit moviment redundarà en una imatge sense la suficient nitidesa. Possiblement no ho detectarem mirant la diapositiva a simple vista, però sí amb una bona lupa o bé si es publica o s'amplia.

Aquest problema és degut al fet que, a curta distància, la profunditat de camp és molt petita, de manera que per a obtenir-ne suficient haurem de tancar el diafragma. En fer-ho, la llum disminueix i ho haurem de compensar baixant la velocitat d'obtenció, i per això és fàcil que surti la foto moguda.

Si substituïssim la pel·lícula per una altra més sensible, podríem augmentar la velocitat, però perdríem

finor de gra, de manera que la qualitat general se'n ressentiria. Fins a 100 ISO, la major part de marques són prou bones, però a partir de 200 ja cal mirar amb cura quina escollim. El problema es pot resoldre, en part, col·locant la càmera damunt d'un trípode, però tot i així el resultat pot ser dolent per culpa del vent... d'aquí vé la recomanació inicial.

No cal dir que, si es tracta de flors petites, que no són gens rares, haurem de considerar tot el que s'ha indicat en aquesta secció als números de l'any 2001. El que sí que podem afegir és que la millor manera d'il·luminar amb el sol és col·locar-lo (en realitat, col·locant-nos) a la nostra esquena, però no a darrere del tot, sinó a un costat, de tal forma que l'angle d'incidència de la llum sigui de 45° aproximadament. Així els raigs de llum captaran bé el relleu de la flor.

Així mateix, el resultat millorarà si eliminem o disminuïm les ombres que apareixen a l'altra banda. I això o aconseguirem posant un reflector en el costat oposat al sol. Hi ha reflectors fotogràfics plegables que trobarem a les botigues del ram, però potser no calguin. Un tros de porexpan, una cartolina blanca brillant o la part interior d'un tetra-brik poden funcionar com a excel·lents reflectors. L'important és que l'acosteu el màxim possible a la flor; si no, l'efecte gairebé no es notarà.

Finalment, cal esmentar una segona opció per a fotografiar flors: els flaixos. El procediment és el mateix que per a fotografiar els insectes i, com que és el tema del següent lliurament, ara només avancem que el flaix provoca l'aparició del fons negre (fotos 2 i 3)... però d'això ja és una altra història que tractarem en el proper lliurament.

■ LES FOTOS

La primera fotografia correspon a una campaneta blava (*Campanula persicifolia*). És una herba típica dels boscos caducifolis poc humits que comença a florir pel maig... igual com la segona: una flor de murta (*Myrtus communis*), arbust freqüent a les màquies mediterrànies. La tercera fotografia (pàgina sencera) és d'un narcís de muntanya (*Narcissus pseudonarcissus*), flor que podem trobar als prats d'alta muntanya durant tota la primavera. La foto núm. 1 s'ha fet amb llum solar i un reflector a l'altre costat, en un dia sense vent. Les núm. 2 i 3, en canvi, s'han fet amb flaix i per això queden amb el fons negre

ALBERT MASÓ

1

2

Fotos article: Albert Masó

Per a fotografiar flors amb la llum del sol cal esperar un dia sense ni mica de vent i utilitzar tripode i reflector.